

Szima Csilla

SIKOLY

Távol, nyugaton a szurduki hegyek terpeszkedtek, a lebukó napsugár táncot járt a csúcson. Sehol egy felhő a horizonton, nyugodt, békés volt a tó, tükrében megvillant a mélységes kék ég. Vidám fürdőzők csapkodták a vizet, csónakok lapátja csobbant a közelben. Gyermekek fürödtek közel a parthoz, pillepalackok a hónuk alatt: most tanulnak úszni. A mocsári tőzegboglár bontogatta szirmait a sás szélén, sekély víz nyaldosta a fűvényes partot. Marci Anya ölében hallgatta a mesét, *Jancsi és Juliska* a kedvence volt. Ezután kifutott a homokba: kisvederrel vizet hozott, homokvárat formált, lapáttal gödröt ásott, csupasz, vékony kis lábai vidáman tapicskoltak a langyos iszapban. Anya a gyermeket figyelte, Apa a sátor körül szorgoskodott, gallyat tördelt, tüzet szított, készült a vacsora. A szomszéd is átnézett, sátra előtt horgászbotok ácsorogtak. Három jókora ponty a mai fogás, nem semmi. Már kavargatja is a finom halászlét, még a szomszédnak is jut belőle.

Az út mentén autók sorakoztak, sátrak húzódtak a fák árnyékában. A naplemente kicsalogatta az embereket a partra, halászok hálójukat foltozták, a pihenni vágyók élvezték a lebukó nap langyos sugarát. Az augusztusi forróság tovalibbent, könnyű szél fújdogált, nyers, erdei avar illatát hozta a távoli fuvallat. Marci jóízűen kanalazta a bográcsost, Bátyó már a pecabottal babrált.

- Most van ám jó fogás, rácson sült halat eszünk. Csak éppen ki kell menjek oda, a dombtetőre. Ott jó magas a part, mély a víz, ott kerül horogra a jó falat.

Marci azonnal ott termett, és kérlelni kezdte Anyát, hogy ő is elmehessen Bátyóval halászni. Anya aggódó tekintettel nézte a gyermeket.

- Ó, te félénk kismadaram, alig múltál három, ki fog rád ügyelni?

- Majd vigyázok én rá, le sem veszem róla a szemem - fogadkozott Bátyó -, de hiszen tudjátok, hogy én is féltem. Aztán majd együtt visszajövünk, még sötétedés előtt itt leszünk.

Az ígélet elég meggyőzően hangzott, Anya mégis nehezen engedte el a gyerekeket.

- Aztán ügyeljetek egymásra, s te már nagy vagy - szegezte Apa Bátyóra a szemét -, s ezzel a vita lezárult. Marci még visszafordult, és odakiáltott Anyának:

- Anya, vigyázz a homokváramra, míg visszajövök - azzal felvette apró, kis papucsát, és Bátyó után eredt.

Anya hosszan követte a távolodó lépteket, Bátyó fogta Marci kezét, látszott, hogy örülnek az együtt töltött időnek. Anya addig nézett utánuk, míg a körvonalak el nem tűntek a fák mögött, aztán még sokáig szemlélte az erdőt, a szürkén terpeszkedő ködöt, a lassan somfordáló naplementét. Nagy varjúcsapat röppent fel a partról, távolodott a messzeségben, csak egy kismadár maradt le, bukdácsolva próbálgatta szárnyait. Végül felröppent, ki tudja, eléri-e még a csapatot?

Közeledett az alkony, élénkült a tábor. Vacsora után Anya kis lábásba kapargatta a maradékot. Innen-onnan megszólalt a sporttévé hangja, szalmakalapos férfiak gyülekeztek kempingszékekkel kezükben a képernyők elé, és az esti meccsről vitatkoztak. Apa nem rajongott a futballért, de a társaság kedvéért ő is közéjük ült. Ahogy közelgett az este, a szülők egyre aggodóbb tekintettel kémlelték a domboldalt, mikor fog megjelenni Bátyó és a kicsi. Egyszer csak mindketten felálltak, mint akit egyazon gondolat mardos, s elindultak a domb felé. Szinte futva tették meg az utat, követték a régi, száraz nyomot, vajon melyik vezet le a horgászbotok irányába. Apa látta meg először Bátyót, megkönnyebbülten felsóhajtott, de rögtön lázas kétségbeesés fogta el.

- Hol a kicsi, hol van Marci?!

Anya lihegve rohant le a dombon, még a bokrokat sem kerülgette, megfogta Bátyó megtermett vállát, és rázni kezdte. Ekkor már a fiú is felmérte az eset súlyát, felállt, és magyarázkodni kezdett.

- Csak éppen most indult el a domb felé... Elengedtem, mert nem volt türelme velem horgászni. Benneteket követelt, én sem hagyhattam itt a botokat, mert ha pont most akad horogra a hal? Szava elhalkult, sírásra görbült a szája.

- Hogy tehetted ilyet, megígérted, hogy nem hagyod egyedül - kiáltott Apa megviselten.

Már indultak is vissza az úton, mindhárman keresték a gyereket. Először az ösvényen indultak el: itt a közelben kell lennie, nem érhetett

messze. Ha felért a dombtetőre, onnan már látszik a sátor, az autó, onnan meg kellett volna érkezzen. Talán meglátta valaki, és most kézen fogva halad feléjük. Szemből jött egy idős férfi, haja csapzott, arca kissé mogorva. A szülők gyanakodva faggatták, de a férfi nem látta a gyermeket. Ekkor Apa a tó felé fordult, lent üres volt a part, a csapkodó hullámok elmosták a nyomokat. Anya lába remegni kezdett, amint a mély víz felé nézett, csak reménykedtek, hogy Marci egyedül sosem megy a vízhez.

Ezután elkanyarodtak az erdő felé, nagy volt az erdő, akár a tenger. Hűvös szellő borzolta a fák lombjait, talpuk alatt recsegték a száraz ágak, minél mélyebbre merészkedtek, annál jobban kerítette hatalmába őket a kétségbeesés. Anyának zúgott a füle, kattogott az agya, szinte hallotta a gyermek panaszos sóhaját. Jaj, hogy tűnhetett el a gyermek ilyen gyorsan, nyomtalanul!

- Marci, Marci, fiacskám, merre vagy? - kiáltották a szülők, hogy visszhangzott az erdő. Még mindig folyt a meccs, a kiáltó szót elnyelte a futballrajongók zsi bongása. Volt, aki segíteni próbált, lámpát adott kölcsön, hogy jobban lássanak a szürkületben, tanácsokkal látták el a szülőket. Mindhiába. Sűrű bozótok ágait nyitották rendre, talán ott alszik már a gyermek a puha mohán, vagy éppen egy tuskón üldögél sírva - futott Anya könnyes szemmel odébb. Eszébe jutott gyermekkorra, amikor a fűzések alatt bújósdit játszott, akkor ő is elég nagy felfordulást keltett.

Egyszerre sűrű sötét este lett, beborult az ég, gyászosan borult a keresőkre. Néha egy-egy fuvallat rázta meg az ágakat, harkály kopogott a távolban. Később előbújt a hold is, bújócskát játszott a lombok között. A fák alatt kimerült gyermekszem gyanánt villant egy-egy szentjánosbogár, majd csend lett, néma csend. Aludt a világ. Már a tévézők is nyugovóra tértek, néhány lehulló levél mutatta az utat az erdő mélye felé. Akkora fájdalom nehezedett Anyára, hogy úgy érezte, hirtelen éveket öregedett, csak sírt, szólni nem tudott, imbolyogva ment szakadatlan. Nem is tudták, mióta járják az erdőt, két-három óra, talán már több is eltelt. Minden keresés hasztalan.

A nagyobbik testvér lankadatlanul lépkedett szülei nyomában, a tűvė tevésben ő is kivette a részét. Riadt tekintete elárulta, mennyire megviselte ballépése, és mindenáron jóvá akarta tenni a mulasztást. Egyszer csak visszafordult, s futva indult el a tó irányába, egyenesen

a csónakház felé tartott. Eszébe jutott, hogy elválás előtt Marcival a csónakházat figyelték. A gyermek a mesék világában él, korához képest túl élénk volt a fantáziája, arról faggatta Bátyust, vajon kik lakják az elhagyatott házikót. A nagyobbik testvér meg sem állt a csónakházig. Lent alaposan körbejárta a házikót, semmi furcsa nyomot nem talált. Ekkor a tenyéryni ablakhoz emelte a lámpát, és benézett. Odabent koromsötét volt, a falakon kifeszített halászhálók nyújtózkodtak, akár a denevér szárnyai. Ezután a sarkokat fürkészte, majd összerendezte, amikor a sarokban felfedezett egy gyerekcipőt, kicsi elnyűtt cipellőt. Az ajtóhoz futott, és lenyomta a kilincset, de az ajtó zárva volt. Vajon miért? – gondolta magában. Délután még nyitva volt. Aztán visszament az ablakhoz, hosszan nézte a cipőt: nem a Marcié, biztosan nem az övé. Ezután tovább keresgélt a partra húzott csónakok között, tétova bárkák billegtek a puha iszapban. Semmi sem utalt Marci ottlétére. Ezután újra Anya hangja hallatszott, felverte a csendet. Az egész életét látta összekuszálódni, minden oly kilátástalan volt, amint rémülten kiáltozott.

Marci bizonyára dideregve sír valahol, talán már alszik is egy fa alatt. Nagy a világ, amiből egy gyermek mit sem ért: az Unióban harminc percenként jelentenek be gyermekeltűnést, évente pedig huszonötezer gyermek tűnik el anélkül, hogy előkerüljenek. Emögött rendszerint konfliktus, erőszak áll. Most pedig a fájdalmas rettegést tetőzi az önvád: elveszett, mert nem vigyáztak rá, mert nem figyeltek eléggé, mert gyermekre bíztak egy gyermeket.

Apa próbált higgadt maradni, úgy döntött, hogy autóba ül, és segítségért megy. Bárki a faluból – rokonok, rendőrség nyomkövető kutyával –, akárki segíthet. Mindent meg kell próbálni, a gyermeket a föld nem nyelhetette el. Anya arcát két kezébe temette, hosszan sóhajtott, majd megindult felfelé az ösvényen. Ott fent már az a ritka erdő, hej, ha repülni tudna a forgószéllel, onnan fentről mindent látna. Ott fent a föld az égig ér, kulcsolta Anya imára kezeit. Valaki ott a magasban gondját viseli minden ártatlan gyermeknek, és ha lehunyta szemét, látta gyermekét katonásan lépkedni ki, ki az erdőből.

Kis időn belül távoli dudaszó verte fel a csendet, szaggatott hang, sikoly az éjszakában. Hol szólt, hol elhalkult, Anya felismerte, hogy a saját kocsijuk béna hangja ez. Talán Apa jelez, és megtalálta Marcit. Ekkor már az autó is megjelent, Marci ott ült Apa mellett. Anya

szemében örömkönnyek gyűltek, arcán piros rózsák nyíltak, amint a gyermeket ölébe kapta. Ekkora boldogság, simogatták, ölelgették a gyermeket. Még két kicsi papucsát sem veszítette el a hosszú úton, Apa ott talált rá a főút szélén. A gyermek ment rendületlenül a széles úton, ki az erdőből, ki tudja merre, miért pont arra? Nem sírt, nem is volt szomorú, csak fáradt, nadrágját kicsit felcsapta, amint haladt a tócsák mellett. Anya átöltöztette, megetette, közben kérdezték. A gyermek nem mondott sokat, csak annyit, hogy Anyához, Apához ment. Talán jobb is volt így, idő és tér ilyen kicsikorban talán nem is oly világos. Majd kis kezét az Anya tenyerébe tette, és még annyit mondott, hogy többé nem szereti a *Jancsi és Juliska* mesét. Csöndesen itta a tejet, közben hosszan nézte a kivilágított partot. Egyszer csak a tekintete megakadt a szétaposott homokváron.

- Anya, nem vigyáztatok a váramra - szólt csendesen.

Menedék